

kunne stemme mod Forslaget, hvis dette og det ærede Ting kunde blive enige om at vedtage det, saaledes som det nu flere Gange er vedtaget her i Folketinget. Jeg tror, at den Misfornøjelse, der vilde komme frem, navnlig i alle de Samfundslag, som have den lille Indtægt, og som ifølge Loven ville blive Skatteydere, sikkert snart vilde blive saa stor, at der vilde blive foretaget en Ændring i Forslaget i den Retning, og da jeg har den Tro, at noget saadant vilde ske, saa vilde det for mig være Anledning til alligevel at stemme for Forslaget.

Med Hensyn til Formueskatteloven er jeg selvfølgelig enig med den ærede Ordfører og med dette Tings Flertal i, at saaledes som Forslaget nu lyder, efter at det er kommet fra Landstinget, kunne vi naturligvis ikke gaa ind paa det. Men naar nu Forslaget her i Tinget bliver forandret derhen, at det bliver, som det tidligere har været, en Formueskat til Staten, vil jeg alligevel meget henstille til det Udvalg, som faar med denne Sag at gøre — det bliver vel for øvrigt de samme Medlemmer, som havde med Sagen at gøre i Fjor — om det ikke vil være formaalstjentligt at foreslaa en lille moderat stigende Skala. Jeg begriber ikke rigtig, at dette Ting er saa ængsteligt for at komme ind paa, hvad det selv anser for at være absolut rigtigt og retfærdigt. Jeg antager, at man er bange for at støde det høje Landsting. Jeg tror slet ikke, dette Ting skulde nære denne Angst. Det er jo dog saadan, at oppe i det høje Landsting ere de store Formuer og de velhavende Folk repræsenterede mere end hernede. Jeg har nu altid haft den Tro, at de rige og velhavende Folk vare ikke de mindst patriotiske, og idet jeg tror, at den Opfattelse, jeg i saa Henseende har, er absolut rigtig, mener jeg netop, at det slet ikke er den ringeste Maade at vise sin Patriotisme paa at yde en forsvarlig Skat til Staten af den Indtægt og Formue, som de vedkommende have. Jeg tror, at naar sligt med tilstrækkelig stor Styrke gjordes gældende over for Medlemmer af det andet Ting — det er jo selvfølgelig ikke deres egne Sager, de i saa Henseende varetage, men den Samfundsklasses, som de repræsenterer — og navnlig hvis det skete, naar Loven en Gang kommer i Fællesudvalg, maatte der nok kunne opnaas et godt og fornuftigt Resultat. Men jeg kan, som sagt, ikke være enig i, at dette Ting paa et saa tidligt Tidspunkt som nu ved Sagens første Behandling udtrykkelig udtaler, at det vil

føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det er vedtaget her tidligere, da det dog sikkert maa blive det eventuelle Fællesudvalg, som kommer til at træffe den endelige Afgørelse, og hvori den endelige Forstaaelse skal opnaas, for saa vidt der skal komme noget ud af Sagen. Jeg synes, at naar Tinget lige straks, som det har gjort tidligere, gaar saa langt bort fra, hvad der dog er dets principielle Opfattelse, er det ikke saa ganske rigtigt, som det kunde være.

Hvis vi nu ikke faa disse Skattelove, som der er et saa alvorligt Ønske om, saa er det nu min Tro, at det er det høje Ministeriums Skyld. Jeg tror, at hvis den højtærede Finansminister ønskede at faa disse Love gennemført nogenlunde i den Skikkelse, som Folketinget ønsker det, vilde det ikke være vanskeligt for den højtærede Finansminister at faa Landstinget til at gaa ind derpaa.

Det viste sig jo forrige Aar med de Love, som da blev gennemførte, og hvor der ogsaa i tidligere Tid havde været principielle Stridsspørgsmaal, at da den højtærede Kultusminister og den højtærede Landbrugsminister optraadte med Bestemthed og Myndighed i Landstinget, fik de meget let Landstinget til at gaa ind paa disse Love. Disse Skattelove ere dog ikke mindre vigtige, saa for saa vidt den højtærede Finansminister virkelig ønskede at faa dem vedtagne nogenlunde i den Skikkelse, hvori de ere vedtagne af dette Ting, tror jeg, det ikke vilde være vanskeligt, og jeg tror, at Landstinget sikkert vilde være til at bevæge, men, som sagt, tvivler jeg om, at det virkelig er Ministeriets Ønske og Opgave at faa disse Love igennem.

Køedt: Det var ikke min Agt atter i Dag at tale om Skattelovene, men der er fra forskellige Sider faldet Udtalelser, som foranledige mig til at tage Ordet. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) har udtalt, at jeg er kommen for sent med min Kritik af de direkte Skattelove, jeg skulde have fremsat mine Anskuelse paa et tidligere Tidspunkt af Forhandlingerne, og det ærede Medlem for Køge (Alberti) har udtalt, at de af mig fremsatte og andre lignende Indvendinger allerede ere blevne grundigt imødegaaede under den foregaaende Drøftelse af Sagen. Jeg kan ikke erkende det rigtige i nogen af disse to Udtalelser. Der foreligger her en fuldstændig ny Situation. Man møder fra Regeringens Side med en Række Lovforslag, der angaa en Reform